І знов обвугленими сірниками
на сірих мурах сірі дні значу,
і без кінця топчу тюремний камінь
і туги напиваюсь досхочу.
Напившись, запрягаю коні в шори
і доганяю молоді літа,
лечу в далекі голубі простори,
де розцвітала юність золота.

— Вернітеся, — благаю, — хоч у гості!
— Не вернемось, — гукнуло з далині.
Я на калиновім заплакав мості...
І знов побачив мури ці сумні,

і клаптик неба, розп'ятий на ґратах,
і нездріманне око у вовчку...
Ні, ні, на вороних уже не грати:
я в кам'янім, у кам'янім мішку.
24.V.1937. Юрій Клен. СПОГАДИ ПРО НЕОКЛАСИКІВ. Мюнхен, 1947, с. 41.